

[Indenrigsministeren.]

Vanskeligheder for Lovforslaget. Det er flere Gange, om jeg maa bruge det Udtryk, kommet i Klemme, det har været paa Dagsordenen, uden at man er naaet til Behandling af det, og heri maa Aarsagen søges til Forsinkelsen, som jo dog, forudsat den ekstraordinært hurtige Behandling, som jeg haaber paa i dette høje Ting, ikke er større end, at nogen væsentlig Skade ikke kan antages at ville ske.

Jeg skal ikke komme ind paa en Polemisering mod de Bemærkninger, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds fremsatte. Han sagde jo, at han selv havde profeteret, at man gik alt for haardt frem mod Kasserne. Han havde i 1927 paa sit Partis Vegne udtalt Forhandlingsvillie. Jeg har hørt ham gentage det mange Gange, ved mange Lejligheder, uden at jeg kan indrømme Rigtigheden af denne Paastand. Og enhver, der havde at gøre med de Forhandlinger, der førtes i Udvalget i dette høje Ting angaaende Arbejdsløshedsloven i 1926—27, vil vide, af hvilken Art den Forhandlingsvillie var, der da kom til Orde fra Socialdemokratiets Side. At man skulde være faret for haardt frem mod Kasserne ved den gennemførte Lovgivning, kan jeg heller ikke indrømme. Kasserens Forhold og den Ordning, der tilvejebragtes ved Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927, er ganske uforandret og vil forblive uforandret, ogsaa naar dette Lovforslag gennemføres. Hvad man gjorde ud over at omordne Kasserens Forhold ved Loven af 1. Juli 1927, var dette, at man aabnede Adgang for dem til at aabne Krisekasser. Det var et Forsøg, som man fandt det fornødent at gøre under Hensyn til de Vanskeligheder, som Folk, der havde opbrugt den vedtægtsmæssige Hjælp, kunde komme ud for.

Nu viste det sig, at Grundfonden til disse Kasser ikke kunde tilvejebringes, den blev i hvert Fald ikke tilvejebragt. Vi har før ved Udførelsen af Arbejdsløshedslovgivningen her i Landet set, hvilken Betydning de politiske Opfattelser af et saadant Spørgsmaal har haft ved Ordningens Udførelse i Praksis. Vi saa det i sin Tid ved Nødhjælpsarbejderne, som Socialdemokraterne her i den høje Rigsdag gik bestemt imod, og hvis Udførelse i større Stil man ogsaa stillede sig hindrende overfor efter Lovens Vedtagelse. Om noget lignende har været Tilfældet med Hensyn til Oprettelse af Krisekasser, derom skal jeg ikke udtale mig med nogen Sikkerhed, men jeg er ikke ganske uden Holdepunkter for

en Formodning i saa Henseende. Jeg fik derfor den høje Rigsdags Bistand til Tilvejebringelse af en Ordning, hvorved Grundfonden kunde tilvejebringes for Krisekasser, og da man, efter at denne Ordning var tilvejebragt, fra Arbejdsløshedskasseledens Side kom til mig og sagde: Ja, men der er de og de Punkter, hvor vi endnu maa ønske Lempelser og Lettelser, hvis vi skal kunne gøre os virkelig grundet Haab om at overvinde Modstand og Betæneligheder ude i vore Medlemmers Rækker, var jeg straks rede til en Forhandling ogsaa om denne Sag, fordi Kasserens Medlemmer maa bære en væsentlig Del af Byrden ved en fortsat Hjælp, saaledes som denne nu er tilrettelagt med Krisekasser som Grundlag. Det viste sig imidlertid, at til Trods for, at jeg havde givet Tilsagn om at gøre, hvad jeg formaaede, for at faa Overenskomsten ophøjet til Lov, var det meget smaa Resultater, der kom ud deraf. Jeg tror ikke, at der for Øjeblikket er oprettet mere end 6 eller 7 Krisekasser, vistnok kun 2 i Sommerens Løb efter Tilvejebringelsen af den Overenskomst, som her søges lovfæstet. Resultaterne er altsaa ikke store, men det er mit Haab, hvis der maatte vise sig en voksende Tilbøjelighed i de interesseredes Kreds til at etablere saadanne Nødhjælpsinstitutioner, at vi skal kunne naa til, med Rigsdagens Bistand, med Tilslutning fra de forskellige Partiers Side, at aabne en forlænget Adgang til Oprettelse af Krisekasser.

Jeg ser derfor aldeles ikke i den Lovgivning, som har fundet Sted efter Gennemførelsen af Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring af 1. Juli 1927, et Udtryk for, at denne Lovgivning ikke har vist sig i det store og hele hensigtssvarende, men jeg ser deri et Udtryk for den Villighed og sociale Forstaaelse, som i Virkeligheden trods socialistiske Paastande i anden Retning besjæler alle Lag af den danske Befolkning, et Udtryk for den Villighed, som deraf er fremvokset til at yde Hjælp til Selvhjælp, saa langt som Selvhjælp i det hele aabner Mulighed derfor. Derfor takker jeg ogsaa for den Tilslutning, som Lovforslaget har faaet fra anden Side, og først og fremmest for Tilsagnet om ekstraordinær hurtig Behandling. Det vil have sin meget store Betydning, saaledes som jeg allerede har sagt, for den snarlige Ordning af Kursusforholdene, af Adgangen til Undervisning for de Hundreder og atter Hundreder af unge arbejdsløse, som andrager derom, og som, hvad man jo kun kan glæde sig over,